THE INVISIBLE BATON

ΚΑΤΩΦΛΙ 1

Η αόρατη σκυτάλη

Ο παππούς μου δεν ήξερε ότι μια μέρα κάποιος θα έγραφε γι' αυτόν.

Ο πατέρας μου δεν ήξερε ότι μια μέρα κάποιος θα αναζητούσε το νόημα ορισμένων επιλογών του.

Εγώ, για πολύ καιρό, δεν ήξερα καν ότι υπήρχε μια ιστορία.

Νόμιζα πως υπήρχαν μόνο μέρες.

Συνηθισμένες μέρες.

Μέρες για να τις βγάλεις πέρα.

Μέρες φτιαγμένες από δουλειά, προβλήματα, πελάτες, ευθύνες, τηλεφωνήματα, ταξίδια, υποσχέσεις που κρατήθηκαν και άλλες που έμειναν στη μέση.

Όπως εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο.

Οι μεγάλες ιστορίες λέγονται σχεδόν πάντα με τον λάθος τρόπο.

Ξεκινούν από το τέλος.

Δείχνουν το αποτέλεσμα.

Επιδεικνύουν την επιτυχία.

Μετατρέπουν τη ζωή σε μια ευθεία γραμμή που οδηγεί αναπόφευκτα από ένα σημείο σε ένα άλλο.

Η πραγματικότητα δεν λειτουργεί έτσι.

Η πραγματικότητα είναι ένα σύνολο από αόρατα περάσματα.

Κανείς δεν βλέπει τη στιγμή που ένας πατέρας διδάσκει ένα μάθημα χωρίς να το καταλάβει.

Κανείς δεν βλέπει τη στιγμή που ένας γιος αποφασίζει να το κρατήσει.

Κανείς δεν βλέπει τη στιγμή που μια αρχή διασχίζει μια γενιά και πηγαίνει να αναζητήσει μια άλλη.

Κι όμως, ακριβώς εκεί γεννιούνται οι ιστορίες που διαρκούν.

Όχι κάτω από τους προβολείς.

Στη σιωπή.

Για πολλά χρόνια πίστευα πως ο δεσμός τριών γενεών της οικογένειάς μου με τη Gillette ήταν απλώς μια επαγγελματική σύμπτωση.

Μια εταιρεία.

Μια δουλειά.

Μια καριέρα.

Μια πορεία όπως πολλές άλλες.

Έπειτα ο χρόνος άρχισε να κάνει αυτό που ξέρει καλύτερα.

Ένωσε τις τελείες.

Έφερε κοντά γεγονότα που, όταν συμβαίνουν, μοιάζουν μεμονωμένα.

Έχτισε μια αόρατη γεωμετρία.

Και σιγά σιγά κατάλαβα πως ο πραγματικός πρωταγωνιστής δεν ήταν η εταιρεία.

Ήταν η συνέχεια.

Γιατί μια μάρκα μπορεί να αλλάξει.

Μια αγορά μπορεί να αλλάξει.

Ένα προϊόν μπορεί να αλλάξει.

Ακόμη και ο κόσμος μπορεί να αλλάξει.

Υπάρχουν όμως αξίες που διασχίζουν τα πάντα χωρίς να ζητούν άδεια.

Η πειθαρχία.

Ο λόγος που δόθηκε.

Η ευθύνη.

Η αξιοπρέπεια με την οποία αντιμετωπίζει κανείς τη δουλειά.

Η ιδέα ότι το όνομά σου αξίζει περισσότερο από τον ρόλο σου.

Αυτά τα πράγματα δεν εμφανίζονται στους ισολογισμούς.

Δεν εμφανίζονται στα βιογραφικά.

Δεν γίνονται τίτλοι στις εφημερίδες.

Είναι όμως τα αόρατα θεμέλια πάνω στα οποία χτίζεται μια ζωή.

Θυμάμαι πολλούς ανθρώπους που συνάντησα στον δρόμο μου.

Κάποιους εξαιρετικούς.

Άλλους ξεχασμένους.

Κάποιους ισχυρούς.

Άλλους εύθραυστους.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, πρόσεξα ένα πράγμα.

Οι εξωτερικές διαφορές ήταν τεράστιες.

Οι εσωτερικές πολύ λιγότερο.

Όπου κι αν πήγα, σε όποια χώρα κι αν δούλεψα, συναντούσα πάντα άνδρες και γυναίκες που πάλευαν με τις ίδιες ερωτήσεις.

Πώς κρατάς μια υπόσχεση.

Πώς προστατεύεις μια οικογένεια.

Πώς αντιμετωπίζεις μια απώλεια.

Πώς μένεις όρθιος όταν θα ήταν πιο εύκολο να τα παρατήσεις.

Πώς συνεχίζεις.

Πάντα και μόνο αυτό.

Να συνεχίζεις.

Ίσως γι' αυτό η ιστορία αυτή μπορεί να διασχίσει διαφορετικούς πολιτισμούς.

Όχι επειδή μιλά για μια εταιρεία.

Όχι επειδή μιλά για μένα.

Αλλά επειδή μιλά για κάτι που κάθε άνθρωπος αναγνωρίζει.

Την κληρονομιά.

Όχι την οικονομική.

Όχι την υλική.

Την αόρατη.

Αυτήν που περνά από τον έναν άνθρωπο στον άλλον χωρίς να χρειάζονται υπογραφές.

Αυτήν που κανένας συμβολαιογράφος δεν μπορεί να πιστοποιήσει.

Αυτήν που φανερώνεται σε μια απόφαση που παίρνεται τη δύσκολη στιγμή.

Σε έναν λόγο που τηρήθηκε.

Σε μια θυσία που έγινε δεκτή.

Σε μια απάρνηση που έγινε χωρίς μάρτυρες.

Όταν ήμουν νεότερος, νόμιζα πως ο στόχος ήταν να φτάσεις.

Να αποκτήσεις.

Να κατακτήσεις.

Να νικήσεις.

Σήμερα δεν είμαι πια τόσο σίγουρος.

Σήμερα πιστεύω ότι το αληθινό μέτρο μιας ζωής είναι άλλο.

Τι μένει όταν σταματήσει ο θόρυβος;

Τι επιβιώνει όταν εξαφανιστούν οι τίτλοι;

Τι συνεχίζει να περπατά όταν οι άνθρωποι έχουν φύγει;

Η απάντηση που βρήκα είναι απλή.

Αυτό που μένει είναι αυτό που μεταδώσαμε.

Αυτό που μένει είναι αυτό που διδάξαμε χωρίς να το καταλάβουμε.

Αυτό που μένει είναι ο τρόπος που φερθήκαμε στους άλλους.

Αυτό που μένει είναι αυτό που γίναμε.

Και μένει το αίμα.

Όχι το βιολογικό αίμα.

Όχι το αίμα της συγγένειας.

Το αίμα ως ηθική συνέχεια.

Ως νήμα.

Ως το ανήκειν.

Ως μνήμη σε κίνηση.

Γι' αυτό η ιστορία αυτή δεν ξεκινά με ένα προϊόν.

Δεν ξεκινά με μια μάρκα.

Δεν ξεκινά καν με ένα πρόσωπο.

Ξεκινά με ένα πέρασμα.

Μια αόρατη σκυτάλη που διασχίζει τον χρόνο.

Από τη μια γενιά στην επόμενη.

Από το ένα χέρι στο άλλο.

Από το ένα όνομα στο άλλο.

Τρεις άνδρες.

Τρεις εποχές.

Τρεις διαφορετικοί δρόμοι.

Ένα και μόνο νήμα.

Τρεις λεπίδες.

Ένα αίμα.

Και όλα τα υπόλοιπα έρχονται μετά.